182 - وَعَنْ أَبِي العَبَّاسِ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ
اللهُ عَنْهُ : أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ قَالَ
يَوْمَ خَيْبَرَ : «لَأُعْطِيَنَّ الرَّايَةَ غداً رَجُلًا يَفْتَحُ اللهُ
عَلى يَدَيْهِ، يُحِبُّ اللهَ وَرَسُولَهُ، وَيُحِبُّهُ اللهُ
وَرَسُولُهُ » فَبَاتَ النَّاسُ يَدُوكُونَ لَيْلَتَهُمْ أَيُّهُمْ
يُعْطَاهَا، فَلَمَّا أَصْبَحَ النَّاسُ غَدَوْا عَلَى رَسُولِ اللهِ
صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ، كُلُّهُمْ يَرجُو أَنْ يُعْطَاهَا،
فَقَالَ : «أَيْنَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ؟ » فَقِيلَ : يَا رَسُولَ اللهِ؛
هُوَ يَشْتَكِي عَيْنَيْهِ، قَالَ : «فَأَرْسِلُوا إِلَيْهِ » فَأُتِيَ بِهِ،
فَبَصَقَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ فِي عَيْنَيْهِ،
وَدَعَا لَهُ، فَبَرأَ حَتَّى كَأَنْ لَمْ يَكُنْ بِهِ وَجَعٌ، فَأَعْطَاهُ
الرَّايَةَ، فَقَالَ عَلِيٌّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ : يَا رَسُولَ اللهِ؛
أُقَاتِلُهُمْ حَتَّى يَكُونُوا مِثْلَنَا؟ فَقَالَ : «انْفُذْ عَلَى
رِسْلِكَ حَتَّى تَنْزِلَ بِسَاحَتِهِمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى
الإِسْلَامِ، وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يَجِبُ عَلَيْهِمْ مِنْ حَقِّ اللهِ
تَعَالَى فِيهِ، فَوَاللهِ؛ لَأَنْ يَهْدِيَ اللهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِداً
خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمُرِ النَّعَمِ». مُتَّفَقٌ عَلَيهِ. [خ 3701، م 2406].

قَوْلُهُ : «يَدُوكُونَ»: أَيْ يَخُوضُونَ وَيَتَحَدَّثُونَ، قَوْلُهُ :
«رِسْلِكَ » بِكَسْرِ الرَّاءِ وَبِفَتْحِهَا لُغَتَانِ، وَالْكَسْرُ
أَفْصَحُ.

1. 182. Абу Аббос Саҳл ибн Саъд ас-Соъидий розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Хайбар куни: **«Мен бу байроқни шундай кишига бераманки, Аллоҳ унинг қўли билан фатҳ қилади, у Аллоҳни ва Унинг Расулини яхши кўради, Аллоҳ ва Унинг Расули ҳам уни яхши кўради»**, дедилар. Одамлар туни билан у кимга берилиши ҳақида гаплашиб чиқишди. Тонг отгач, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига боришди. Ҳар ким унинг ўзига берилишини орзу қилар эди. У зот: **«Алий ибн Абу Толиб қани?»** дедилар. «Эй Аллоҳнинг Расули, унинг кўзлари оғрияпти», дейишди. **«Унга одам юборинглар»**, дедилар. Уни етаклаб келишди. У зот унинг кўзларига туфлаб қўйиб, ҳаққига дуо қилган эдилар, шу заҳоти тузалиб, худди оғримагандек бўлиб қолди. Сўнг у зот байроқни унга бердилар. Алий: «Эй Аллоҳнинг Расули, биз каби (мусулмон) бўлмагунларича уларга қарши жанг қилайми?» деди. У зот шундай дедилар: **«Уларнинг майдонига кириб боргунингча шошилмай боргин. Кейин уларни Исломга чақиргин. Уларнинг зиммасига**

Аллоҳнинг ҳақларидан нималар вожиб бўлишини айтгин. Аллоҳга қасамки, Аллоҳ сен туфайли бир кишини ҳидоят қилиши қизил туяларинг бўлишидан афзалдир».

Муттафақун алайҳ.

Манба: hadis.islom.uz